

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ,,

ΚΑΠΟΙΟ ΕΩΚΛΗΣΙ

Τὸν ὄρθρο σου κ' ἐσπέρινό σου ἀκούω πρωτὶ καὶ βράδι·
 Πῶς νάρθω πιά ξωκλήσι μου πιστὰ νὰ προσκυνήσω;
 Τῆς μάνας μου τὸ φυλαχτὸ ποὺ μ' ἔφισε πετράδι
 Τόχασα πιά, καὶ τὴν εὐκὴ πάω ν' ἀπολησμονήσω.

Τὸ μονοπάτι σου ἔπαιρνα μακριὰ στὸ πλατανόρεμα,
 Μικρὸς ἐγώ, κι ἀμόλευτη μέσα μου χτύπαγε ἡ καρδιά.
 Κρατοῦσα τῆς μανούλας μου τὸ κλαδωτὸ της φόρεμα
 Κ' ἐκείνη μοῦλεγε «Ὁ Χριστὸς πόσο ἀγαποῦσε τὰ παιδιά».

Ποῦν' ἡ ἀπονήρευτη καρδιά κ' ἡ παιδικαῖσια γνώση;
 Ποῦν' ὁ παπᾶς κι ὁ ψάλτης σου, καὶ ποῦν' ἡ γριὰ κλησάρισσα;
 Μοῦγινε ἡ γνώση παιδεμὸς, καὶ πάει νὰ μὲ νεκρώσει,
 Καὶ τὴν καρδιά σὲ μιὰ ἀπιστη, κομμάτια τὴν ἐχάρισα!

ΤΟ ΠΡΟΓΟΝΙΚΟ

Κάτου, στὸ πλατὺ σοκάκι: Νὰ τ' ἀρχοντικό,
 Μὲ κλεισμένο στὴν αὐλή του τὸ ἔρμο παρακλήσι.
 Μοσκολίβανο δὲ βγαίνει, καὶ ψαλμοῦς δὲν ἀγριεῖ.
 Ποιὸς νὰ πάει νὰ λειτουργήσῃ;

Μόνο ἐκεῖ στὸ ρημοκλήσι, δυὸ σκιᾶς ὀρθές!
 Καὶ παπᾶς τίς εὐλογοῦσε μπρὸς στὴν Πλατυτέρα.
 Πές μου: τῶνισες ψυχὴ μου, τότε, πῶς; θὰ βγῆς μαθὲς
 Πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τὴ μέρα;

Δυὸ σκιᾶς στεφανωμένες, μ' ἀνθία λεμονιάς
 Πίσω ἀπὸ τῆς χουρμαδιάς μας κρύφτηκαν τὸ φύλλο·
 Κάτι σκύβει αὐτὸς καὶ λέει μέσ σε' αὐτὴ τῆς νιάς;
 Ποὺ κοκκίνισε σὰ μῆλο.

Καὶ χεροπιασμένοι πᾶνε τὸ σκαλὶ-σκαλί.
 Κ' ἔχουν μέσα στὴν καρδιά τους μιὰ αἱματένια στάλα!

Καὶ στὰ χεῖλια σπαρταροῦσα, ποῦδιναν φιλι-φιλι
 Ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα!

Μέσα στὸ ἔρμο παρακλήσι· μπρὸς ἀπ' τὸ Ἱερό·
 Στὰ βοτάνια, στ' ἀγριαγκάθια, φύτεψαν δυὸ κρῖνοι!
 Ψὲς τοὺς εἶδα: εἶταν μπλεγμένοι σ' ἓνα ἀγκάλιασμα γερό.
 Τάχα νᾶναι αὐτὸς κ' ἐκείνη;

Ἡ ΚΑΜΙΝΑΔΑ

Πρὶν πέσης καμινάδα μουχλιασμένη
 Ποὺ γέρνεις πρὸς τὴν ἄκρια τῆς σκεπῆς,
 Ὅ,τι μὲ τὸν παλιὸ καιρὸ σὲ δένει
 Κάνε στερνὴ φορὰ γιὰ νὰ μοῦ πῆς:

Τὴν Ἀνοιξή· μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη
 Θυμᾶμαι στὴν ποδιά σου μιὰ φωλιά,
 Καὶ μέσα δυὸ πουλιά· χεῖλι μ' ἀχείλι
 Ποὺ ἀλλάζανε τσιμπήματα .. φιλιά..

Χειμῶνας! Στ' ἄνοιγμά σου πῶς φουσουσε;
 Καὶ στὴ γωνιά σου κάτου μαζωχτοί.
 Καὶ μιὰ γιαγιά μιλοῦσε, ὅλο μιλοῦσε!
 Μὰ τώρα, δὲ θυμᾶμαι πιά σὰν τί;

Τί δνεῖρατα καὶ πόσα ὑπόσχεμένα;
 Τί κλάματα, τί γέλια, τί λογάκια;
 Ποὺ σβήσαν ὅπως λιώναν κι ἀπὸ σένα
 Τ' ἄνδρα τοῦ καπνοῦ σου συννεφάκια!

Τὰ χέρια ποὺ πυρρῶνονταν στὴ θρόακα;
 Τὰ μάτια ποὺ θωροῦσαν τὴ φωτιά;
 Κάποιο καντήλι, ἓνας Σταυρός, μιὰ πλάκα.
 Δὲν ἀπομένει τίποτ' ἄλλο πιά!

Λίγος καπνός, ποὺ τώρα μὲ τὴ Δύση
 Βγαίνει ἀπ' τ' ἀνοίγματα σου τὰ γυρτά
 Φαίνεται σὰ νὰ πᾶει νὰ θυμιατίσει
 Τὸ ψυχολόϊ, ποὺ γύρω σου πετᾷ!

ΤΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Σ' αὐλές, σιμά σὲ τοίχους, στὰ σοκάκια,
Πίσω ἀπὸ τὰ Ἱερά, στὰ παρακλήσια,
Φούντωνουν λιγερὰ τὰ κυπαρίσσια

Τὴν αὐγούλα, λίγο ὁ ἥλιος πρὶ νὰ βγῇ,
Τυλίγουνε τὴν πράσινη στολὴ
Μ' ἀνέρο πέπλο ἀχνό, τριανταφυλλί!

Τὴ νύχτα σὰ γυρίζω, τὰ χωρίζω
Πιὸ μαῦρα κι ἀπ' τὰ μαῦρα τὰ σκοτάδια
Πλάϊ στὰ ἑκατοχρονίτικα ρημάδια.

Κι ὅταν φυσάει βοριάς, λιγάει ἡ κορφή τους
Κι ἀρχίζουν μυστικά... καὶ πές... καὶ πές...
Μὲ τίς παλιές, καὶ γνώριμες; σκεπές!

ΣΤΟ ΡΙΖΟΚΑΣΤΡΟ

Θυμᾶμαι στὸ Ριζόκαστρο μιὰν ἐκκλησιὰ παλιά
ποὺ τρέχαν νὰ τὴν προσκυνήσουν ὅλοι...
Μὲ τὰ τριμένα ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ γλυστερὰ скаλιά,
μὲ μαῦρο γλοῖσμένο Σταυροθόλι.

Θυμᾶμαι τίς γερόντισσες, ποὺ ἀνέβαιναν τίς ρούγες
μὲ λειτουργιές, μὲ πρόσφορα, μ' ἀνάμα!
Τίς ζουγραφιὲς τῶν Χερουβείμ, ποὺ μ' ἀνοιχτὲς φτεροῦγες
μοῦ γνέφαν γιὰ νὰ παίξουνεν ἀντάμα!

Θυμᾶμαι στὸ Ριζόκαστρο μιὰ Παναγιὰ παλιά
χωρὶς Χριστό: μὲ χέρια ὀλανοιγμένα...
Σὰ νὰ ζητοῦσε νάκλεινε στὴν πάναγνη ἀγκαλιά
τοὺς ἐνορίτες ποὺ πονοῦν... καὶ μένα!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ - ΛΑΥΡΑΣ